

BERNARD
MINIER

V
Y
M
A
Z
A
N
É

Ljndeni

Vymazané

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

Bernard Minier
Vymazané – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

VYMAZANÉ

BERNARD MINIER

VYMAZANÉ

Z francúzštiny preložila Mária Gálová

Ljndeni

Venujem Bernardovi Fixotovi

PROLÓG

Pláž Padrón, Combarro, Galícia

SÚ TAKÉ MIESTA, kde chýba akákoľvek nádej. V zimnom ráne pozorovala cez predné sklo, ako sa z hmlы vynára oblúk pláže a celkom na konci žulové domy.

Ona aj Arias vystúpili a kráčali k miestu, kde im plastová páska označovala cestu. Slaný vietor im vial vo vlasoch, šum vln sa dvíhal a klesal. Šliapala po sypkom piesku. Boli tam vrúbkované stopy pneumatík, križovali sa a niektoré boli označené technikmi z kriminálnej polície. Pripravovala sa na šok.

Bolo to tam.

Pri veľkom kamennom kríži. Okolo neveľkej diery v piesku sa v hmle ticho ako duchovia pohybovali biele kombinézy.

V tej diere čosi bolo...

Na asfaltovej ceste zostupujúcej na pláž parkovala ambulancia – tá prišla na miesto prvá – a za ňou stálo pohrebné vozidlo, ktoré malo odviezť telo do pobočky IMELGA, súdneho lekárstva v Galícii.

Lucia Guerrero mala rovnakú pochmúrnu náladu ako počasie. Odhrnula si cíp koženej bundy a ukázala visačku upevnenú na páse. Seržant Arias ju mal zavesenú na krku.

- Vie sa, kto to je?
- Vera Sáez Louro, narodená v roku 1994, španielska národnosť. Doklady mala pri sebe, ale telefón nie.
- Ako ostatné.

Dôstojník zo súdnej polície v Pontevedre si premeral Luciu. Už o nej počul. V novinách *La Voz de Galicia* sa písalo, že po druhej vražde majú z Madridu vyslať do A Coruñe skupinu z Centrálnej operačnej jednotky a s ňou aj jej „najsilnejšiu vyšetrovatelku“. Aby pomohla vyriešiť prípad, čo už miestna tlač nazvala „sekvestované v Galícii“. Trvalo to už celé týždne. No zmiznutie Very Sáez Louro zaznamenali pred piatimi dňami, keď odišla z domu do práce v Rianxe.

Kde to si? Čo tu v tejto chvíli robíš? Už poľuješ na budúcu?

Lucia sa pozrela dolu do jamy, čo vlastne ani nebola jama, len akási priehlbina.

Už dávno sa naučila nepodliehať pocitom, no v pohľade na tú ženu, ktorá akoby spala na piesku po nočnej oslave, bolo naozaj čosi strhujúce. Mala na sebe zimný kabát a pod ním hrubý pulóver a džínasy. Lucia si všimla aj vysoké semišové čizmy, vlnené rukavice, v ušiach veľké zlaté krúžky a na perách zvyšok rúžu...

V ostrom svetle reflektorov bola jej tvár obrátená k oblohe nápadne bledá. Hmla okolo nej vytvárala akoby dym z nejakého ohniska. Vlasy mala tá žena čisté a lesklé, nechty nalakované. *Ako ostatné...* Vyzeralo to, akoby sa mala o chvíľu prebudiť...

To však nehrozilo.

Nie s tými nožnicami zapichnutými v krku na úrovni krčnej tepny. Lucia a Arias spoznali aj malé sitko, ruženec a tri hlavičky cesnaku starostlivo uložené vedľa: *vždy ten istý rituál.*

Vedeli, čo prítomnosť týchto vecí znamená: vysvetlili im to.

El aire. „Podoba“.

VYMAZANÉ

Kým Lucia neprišla do Galície, nevedela, aký význam ľudia pripisujú tomu slovu. Seržant Arias to vedel, lebo rodina jeho matky pochádzala stadiaľto. Lucia s ohromením zistila, že prekvapujúci počet ľudí v to slovo veril. *El aire*. Podoba. Mnohí to nazývali tieň. Či malé zlo. Nebola to vlastne choroba. Ani urieknutie. Skôr akási tiešeň, únava, neviditeľná ťarcha na pleciach. Ktorá vás ťahala k zemi, odoberala vám sily, zbavovala vás energie. Keď ste mali *el aire*, iba ste sa vliekli, prenasledovali vás čierne myšlienky, nemali ste na nič chuť. A keďže také niečo existovalo, existovali aj osoby, ktoré vás toho zbavili. *Quitar el aire*. Odobrať, sňať tú podobu. V Galícii žili ženy, väčšinou staršie, ktoré si túto schopnosť odovzdávali z generácie na generáciu. V dedinách ich všetci poznali a mnohí k nim aj chodili, či už tajne alebo nie.

Lucia sa čudovala, že tam ešte nie sú novinári. Keď v niekoľkotýždňových intervaloch unesú tri ženy a po niekoľkých dňoch nájdu ich telá, novinári šalejú ako na festivale Burning Man v Nevade a zabudnú na ohľaduplnosť a slušnosť. Vyzeralo to, že na miesto prišli ako prvé sanitky a lekár, ktorý skonštatoval smrť, bol diskrétny. No čoskoro tlač dorazí.

- Súdny lekár? – spýtala sa.
- Je na ceste.
- Kto objavil telo?
- To sa nevie. Dostali sme anonymný telefonát.
- Muž alebo žena?
- Muž...
- Svedkovia?

Ukázala na tmavé domy, čo vystupovali zo zahmlených vôd a ťahali sa až k mysu. Ostrov Tambo ako aj pobrežie na druhej strane so žeriavmi a zariadeniami námornej školy nebolo vidieť.

– Ešte sme nezačali vyšetrovať v okolí, – odvetil dôstojník súdnej polície z Občianskej gardy v Pontevedre. – No väčšina tých domov sa otvára až v letnej sezóne.

Bol práve január. Turisti už dávno opustili pobrežie Galície. Pozrela sa na Ariasa a on na ňu. Bol postihnutý divergentným škúlením – jedno oko mu zabiehalo doprava a druhé doľava. To vyrušovalo ľudí, ktorí sa s ním rozprávali, ale Lucii to neprekážalo. Pochopil: v tej chvíli nemali na mieste zločinu čo robiť. Prikývol a odišli z pláže, zamierili do malých uličiek.

Všade videli *hórreos*, sýpky na pilotách, typické pre severozápad Španielska. V Combarre ich bolo najviac zo všetkých dedín v Galícii. Boli dokonca v záhradách a zaberali tam celý priestor. V jarkoch tiekli potoky, v hmle šumeli fontány. Inak tam vládlo ticho a nikde nikoho. Lucia usúdila, že vrah zišiel na pláž ďaleko od domov, z druhého konca po asfaltovej rampe, kadiaľ prišli aj oni a kde stála ambulancia a pohrebný voz. Potom sa musel pohybovať po piesku k miestu, kde nechal telo. Bolo nafúknuté. Tak ako pri únosoch zrejme konal skoro ráno pred svitaním, možno si aj svietil, keď domáci ešte spali. Musel sa ponáhľať, vytiahnuť ju z kufra auta, vyhlbiť čosi ako jamu a uložiť tam rituálne objekty. Zabil ju a pripravil inde.

V jednej uličke sa akýsi chlapec hral s balónom, odrážal si ho o stenu. Keď ich zbadal, zarazil sa.

– Videl som ho, – povedal.

Lucia sa naňho pozrela. Chlapec mal pretiahnutú tvár, špicatú bradu a veľké živé oči. Nevyzeral vystrašený ani dojatý.

– A koho?

Ukázal prstom na pláž. Lucia ho odhadla tak na desať rokov.

– Toho, kto to urobil. Slendermana. Bol na pláži, videl som ho.

– Koho?

VYMAZANÉ

– Slendermana, – zopakoval chlapec.

Vytiahol svoj telefón, čosi zatukal a ukázal jej obrázok, kde bolo vidieť deti pri hre. V ľavom rohu stála zvláštna, veľmi vysoká postava s neprimerane dlhými rukami a hlavou s nejasnými črtami.

Na Luciu ten pohľad pôsobil akosi nepríjemne. Rozmýšľala, odkiaľ taký záber pochádza.

– Slenderman je miestna legenda, – vysvetlil jej Arias. – Vymyslené monštrum, na internete sú stovky takých obrázkov. Niečo ako strašidlo. – Vravíš, že bol veľmi vysoký, je to tak? – obrátil sa k chlapcovi.

Ten prikývol. Lucia si povedala, že na internete vznikajú nové mýty a nahrádzajú tie staré.

– A kadiaľ šiel? – spýtala sa Lucia.

Chlapec ukázal na úzku uličku, vinúcu sa medzi dedinskými domami, v tomto čase nemú a opustenú ako hrob. Pásky hmly olizovali priečelia domov, tie od nej vhlí a leskli sa.

Lucia pocítila na šiji akýsi tlak, horúčavu ako od žeravého uhlíka.

– Poďme, – povedala a vykročila.

– Nie je odtiaľto, – povedal Arias. – Už dávno je preč.

Pozrela sa na svoje čižmy. Špinavé. Samý piesok. Mala chuť striasť ho.

– Poručíčka... – zašepkal Arias vedľa nej.

Zdvihla hlavu.

Tá postava...

Obrovské telo, široký chrbát, maličká hlava na nekonečných pleciach, pridlhé ramená: pokojne sa vzdalovala v hmle, asi tridsať metrov od nich. Oblečený mala priveľký zelený plášť so stiahnutou kapucňou, veľkosť 4XL alebo 5XL.

– Dofrasa, – vzdychol si odrazu Arias a Lucia si všimla, že sa mu zrýchlil dych.

Pravou rukou Lucia nahmatala pod koženou bundou zbraň. Prs-tami zachytila pažbu. Arias mal svoj HK USP Compact na boku. V okamihu obaja držali zbraň obidvoma zdvihnutými rukami. Zrých-lili krok, ale nebežali.

– Héj! Vy tam! – zúriavo vykričkla asi desať metrov za posta-vou. – Stojte!

Postava sa neobrátila ani nezastala, ďalej im ukazovala svoj ob-rovský chrbát.

– Stát! Nehýbte sa!

Poslúchol. Iba na okamih. O sekundu nato zmizol v uličke vpravo, ohromujúco rýchlo vzhľadom na svoju obrovskú postavu.

– Doriti! Doriti! – skríkla.

– Vezmem to tadiaľ! – zreval Arias a vrhol sa vľavo. – Chod!

Aj ona sa rozbehla. Kam sa podel? Bežala čo najrýchlejšie, čiž-my jej silno klopkali na dlažbe.

Kdesi na pobreží sa ukázal prízračný pás hmly. Srdce jej prudko bilo. Kde je? Ulička sa kľukatila, za každým rohom ponúkala ďalšie zahmlené tvary. Železné balkóny, zatvorené okenice, nemé prieče-lia ohrýzané slaným vetrom, drevené rolety na obchodoch spustené ako gilotíny. Väčšina sa otvorí až na jar.

A odrazu ho uvidela. Stál oproti moru, ruky rozťahnuté do kríža.
Nehybny.

Ten pohľad ju ohromil, pripomenul jej iný, rovnako pochmúrny: jej mladší brat Rafael v lete. Hore na útese. Tesne pred tým, ako skočil... Zahнала ten obraz.

Sústred' sa!

Panebože, čo to tam stvára? Nepohol sa ani o milimeter. Uka-zoval jej chrbát, akoby meditoval nad pobrežnými vodami ponore-nými v hmle. Akoby čakal... *kým sa priblíži, kým mu bude na dosah...*

VYMAZANÉ

– Občianska garda, ruky za hlavu!

Nijaká reakcia.

– Som ozbrojená, ruky za hlavu!

Na čo sa to hrá? Mierila na kapucňu a blížila sa v uhle štyridsaťpäť stupňov, podľa pravidiel pre operačné postupy.

– Počul si? Ruky za hlavu! Na kolená!

Prečo sa nehýbe? A odrazu pochopila. Vo vetre sa dolu ukázal záhon kvetov. Rázne odhrnula kapucňu. Ukázal sa vrch kamenného kríža. Ohmatala rukávy. Rovnako tvrdé.

Ozvala sa do vysielacky.

– Všetkým jednotkám! Podozrivý je na úteku v Combarre! Opakujem: podozrivý je na úteku v Combarre! Zablokujte všetky výstupy! Prečesajte oblasť! Možno je ešte tu!

Žiadalo sa jej revať. Zelený plášť povieval na kríži ako strašiak na poli. Práve sa chcela pustiť za utečencom, keď jej vo vrecku džíns zavibroval telefón. Vytiahla ho. Peňa. Jej šéf v Centrálnej operačnej jednotke. Vedel si vybrať chvíľu. Chcela hovor odložiť na neskôr, ale Peňa nikdy nevolal bezdôvodne.

– Guerrero, – ozvala sa.

– Vraciaš sa do Madridu, – oznámil jej.

– Čože?

Hneď si pomyslela na Álvara, svojho syna, a na matku, ktorá bola od mozgovej príhody v novembri v kóme. Stiahlo jej žalúdok.

– Stalo sa niečo?

– Je to naša práca a je to prioritné, – odvetil Peňa, keďže vytušil jej nespokojnosť.

Potriasla hlavou.

– Nemožné! Práve sme takmer dolapili toho špinavca. Máme ho! Nemohol sa dostať ďaleko. Ide o minúty!

BERNARD MINIER

– Vrátiš sa, – opakoval šéf, akoby nič nepočul. – Ihneď. Skupinu v Galícii povedie Arias. Posielam mu dvoch ľudí ako posily.

– Doriti, v nijakom prípade to tu teraz neopustím! – rozčuľovala sa. – To mi nemôžete urobiť. Keď máme konečne stopu!

– Je to rozkaz, Guerrero.

Daj sa vypchať, Peña. Nadýchla sa.

– Môžem aspoň vedieť, o čo ide?

– Do telefónu nie. Poviem ti to, keď sa uvidíme. Do Combarra príde po teba vrtuľník, namiesto... počkaj chvíľu... Peirao-da-Chou-sa, vieš, kde to je?

– Myslím, že áno, – odpovedala neochotne. – Je tu len jeden väčší priestor, asi dvesto metrov od miesta, kde som.

– Výborne. Počkám ťa s autom na leteckej základni Torrejón. Nesmieme stratiť ani minútu.

PRVÁ ČASŤ

BOHATÍ

1

BOLO 8.55, KEĎ PILOT stlačil plynovú páku a vrtuľník sa vzniesol nad combarrský prístav, letel nad vodami Atlantiku a potom nad krajinou, kde boli more a zem poprepletané ako dvaja milenci. Údolia, cestičky, zálivy, kopce, lesy, dediny, farmy, viadukty, oceán... Lucia si pomyslela na ten kraj morom zatopených riečnych údolí, lesíkov a rozoklaných pobreží, čo nechávala za sebou. Aj na kraj legend, na tajomstvá skryté v bytostiach ako v zatvorených peňaženkách, na šľachetné srdcia, na statočné duše. Na obchod s drogami a na korupciu. A najmä na Ariasa, ktorého nechala samého, aby viedol zvyšok skupiny, nežeby bol neschopný či menej odhodlaný ako ona. A ponechala tie úbohé ženy ich osudu.

Zúrila.

Videli ho zblízka...

Naozaj, nikdy sa k nemu tak nepriblížili. Takmer mali jeho opis. Ibaže by ten chlapec hovoril hlúposti a ten obor by bol ušiel z iného dôvodu. Bola by ho chcela prenasledovať v uličkách Combarra.

Skôr ako nastúpila do vrtuľníka, zavolała Ariasovi: ten obor ako-by sa stratil v hmle. Unikol im medzi prstami. Udelila príkazy: kontroly po domoch, hľadanie odtlačkov, DNA, prachových a peľových

stôp na plášti, v jeho vreckách a záhyboch, kontroly u výrobcov nadmerných veľkostí a na predajných miestach...

No vedela, že už je neskoro.

Tak ako vyšiel z hmly, aby ich ohromil, tak sa do hmly aj vrátil.

A zas nabudúce...

Obávala sa ďalšieho zmiznutia. Novej obete unesenej cestou do práce: robotníčky, zamestnankyne v konzervárňach, jednej z miliónov žien v tieni, tých miliónov anonymných duší, čo vstávajú skoro ráno, aby krajina fungovala, kým iné zostávajú v teple vo svojej posteli.

Sedela vzadu vo vrtuľníku a cítila, ako ju v bruchu rozpaľuje hnev. V tomto čase to pociťovala čoraz častejšie.

Lebo pred menom Vera Sáez Louro boli dve ďalšie – Paz Ruiz Barranco, dvadsaťosem rokov, a Andrea del Árbol Castro, tridsaťtri rokov. Obidve uniesli skoro ráno, keď išli do práce (Andrea drela v konzervárni v A Coruñi, Paz bola upratovačka). Každý raz našli ich mŕtvolu niekoľko dní po zmiznutí. Prvú v opustenom člne v zátokke severne od O Pinda, neďaleko už nefungujúcej továrne, kde predtým rezali a spracúvali veľryby. V zime tam zašli iba páry, ktoré hľadali pokojné miesto, a práve takto ju našli, očné jamky a pery mala vyďobané od morských vtákov. Druhú našli v lyžici stroja na zemné práce pri jednej farme severne od Murosu. Objavil ju chlapec, čo sa hral s dronom. Všetky mali okolo seba nástroje rituálu El aire: sitko, tri hlavičky cesnaku, ruženec a nožnice, ktoré vrah špeciálne využíval – zapichol ich do krku svojich obetí. Inak ich ponechal svojmu osudu, neskryl ich ani ich zvlášť nevystavoval.

Pokiaľ išlo o Veru Sáez, nepochybne ju uniesli, keď sa chystala nastúpiť do auta. V Cambadose pred jej domom našli pri aute stopy krvi. Pracovala v pekárni v Rianxe a tak ako ostatné dve začínala deň veľmi skoro. Vrah – lebo Lucia nepochybovala, že ide o muža – na-

VYMAZANÉ

pádal iba mladé, ťažko pracujúce ženy, ktoré v zime vstávali ešte za tmy, kým zvyšok sveta spal. Prekvapil ich v opustených uličkách bez svedkov, keď boli nevyspané a unavené. Dnes ešte viac. Odteraz boli ženy, čo odchádzali skoro do práce, prebudené, otvárali oči a striehli, prenasledoval ich strach. Napriek tomu Vera Sáez podľahla trepezlivému, prefikánu predátorovi, ktorý si preštudoval zvyky svojich obetí a vybral si tú správnu chvíľu.

Pri prvých dvoch obetiach súdny lekár nenašiel stopy po znásilnení či sexuálnom útoku, ani po týraní. Už len pomyslenie na ich uväznenie a strašné utrpenie počas posledných piatich dní ich života bolo neznesiteľné. Paz a Andrea trávili ten čas ďaleko od svojich rodín (súdny lekár určil v oboch prípadoch takúto dobu od ich zmiznutia po ich smrť), od svojich blízkych, detí a priateľov, čakali na smrť v spoločnosti toho monštra. Kde ich väznil? V akých podmienkach? A prečo päť dní, nie štyri ani desať? Nechal ich až do poslednej chvíle veriť, že ich prepustí. Tá posledná sa musela dozvedieť o prvých dvoch z tlače a zo sociálnych sietí. Každý o tom hovoril. Preto si nemohla robiť ilúzie o tom, čo ju čaká.

Trpela? Pokúšala sa ho obmäkčiť? Alebo sa poddala svojmu osudu?

Od prvých zmiznutí a prvých vražd boli všetky telefonické linky poriadkových síl v Galícii a Astúrii zahľtené. Brali do úvahy každé volanie: od podivínov, pomätencov, vizionárov, mýtomanov aj od tých, čo chceli úprimne pomôcť. Dostali vyše tisíc upozornení, ale nezistili nijakú konkrétnu stopu.

Nič. Nula. *A odrazu vrah vyšiel z hmly a ukázal sa im.*

Už ho nebavila tá anonymnosť? Hľadal tú trochu slávy ako mnohí pred ním? Alebo si priveľmi dôveroval? Napokon si povedal, že poriadkové sily sú hlúpe a nechytia ho?

Krajina pod ňou sa menila a Lucia myslela na tie ženy, vibrácie kabíny a vrčanie motora ju kolísali, až nakoniec zaspala.

– Poručička...

Otvorila oči a oslepilo ju prudké ranné slnko prechádzajúce cez plexisklo kabíny. Poobzerala sa. Vojenská základňa. Torrejón de Ardoz severne od Madridu. Lucia otvorila zadné dvere, aby vystúpila, kým listy vrtule sa prestávali točiť. Počasie bolo jasné, obloha čistá, no bolo chladnejšie ako v Galícii.

Neďaleko zbadala stáť pri obyčajnom aute Peňu s jeho fúzami a hranatou hlavou dobrého otca rodiny. Bolo jedenásť hodín a tridsaťpäť minút predpoludním.

– Čo je tá urgentná záležitosť? – spýtala sa.

Sedel vedľa nej vzadu a pozrel sa na šiju šoféra, akoby sa obával pred ním hovoriť, hoci ten bol tiež z Centrálnej operačnej jednotky. Namiesto odpovede otvoril kartónový obal, čo mal na kolenách, a Lucii ukázal jednu fotografiu.

– Poznáš ju?

Pravdaže ju poznala. Marta Millánová. Jedna z najbohatších žien Španielska. Postava z tzv. jet-set, medzinárodnej madridskej smotánky, priateľka kráľovskej rodiny ako všetci tí, ktorí v Španielsku niečo znamenali. Pravidelne sa nachádzala na prvých stránkach populistickej tlače a škandalizujúcich listov pre svoje nočné vychádzky, výstrelky a aj sarkastické vyhlásenia. Na fotografii mala zatvorené oči a nevyraznú tvár a Lucia pochopila: *Martu Millánovú zavraždili*.

– Tak o toto ide, – vyhlásila Lucia. – Keďže tu zabili niekoho dôležitého, musím nechať tak vyšetrovanie o ženách v Galícii. Tak-

VYMAZANÉ

že Marta Millánová zaváži pre Občiansku gardu viac ako tri robotníčky, je to tak?

Peña len bez slova vytiahol z obalu druhú fotografiu a podal jej ju.

– Dopekla, – vyšlo z nej.

To, čo uvidela, zaraďovalo zločin do registra výnimočných prípadov, ktoré boli po celé týždne cenným zdrojom pre tlač a informačné kanály, prenasledujúce vyšetrovateľov ešte dlho po tom, ako odišli do dôchodku, a o ktorých radi príležitostne rozprávali, pričom ich vždy obohatili o nové detaily a z tých vznikli celé knihy, špeciálne relácie a dokumentárne série.

Na druhom zábere bola totiž iba *polovica* Marty Millánovej: chýbala spodná časť tela. Brucho bolo prerezané, možno prepílené na dvoje po pupok. Rez bol pomerne čistý – s výnimkou niekoľkých čriev, čo z neho viseli. Lucia skonštatovala, že Marta Millánová mala upravené prsia. Horná časť tela s rozťahnutými rukami bola pripevnená na veľký krištáľový luster pod stropom s ozdobnými lištami. Akoby chcela odletieť a mávala krídlami.

– Taká hrôza, – vzdychla si.

– Ako hovoríš.

– Kde to je?

– Gran Via 40. Jej penthouse, luxusný byt v meste.

– To je v samom centre, v policajnej zóne, – poznamenala. – Tak prečo my? A kde je druhá časť tela?

Ukázal jej tretí záber: dolná časť tela s rozťahnutými nohami ležala na dlaždicach. Pri pohľade na osirotené nohy a panvu vznikol čudný dojem, pripomínalo to polovicu nejakého manekýna, zabudnutú vzadu za obchodom.

– Gran Via je finálna scéna pri zanechaní tela. Primárna scéna, kde sa odohral útok a vražda, sa nachádza v letnej rezidencii Miraflores

BERNARD MINIER

de la Sierra na zabezpečenom pozemku pre zazobancov, ktorí radi dýchajú čistý horský vzduch. Najprv odhalili, že práve tam ju prerazali. Teda v zóne Občianskej gardy. A to je pre nás.

Poslednú vetu vyslovil akosi spokojne, a to Luciu podráždilo.

– Kto ju našiel?

– Dnes mala mať narodeniny, preto tam prišli dvaja zamestnanci, aby pripravili oslavu. Našli ju skoro ráno. Potom, približne o tri hodiny neskôr, odhalili... hm... druhú polovicu tela v jej byte na Gran Via.

Pozrel sa na Luciu.

– Minister chce, aby vyšetrovanie viedla Centrálna operačná jednotka. A aby sa k nej pridala tvoja skupina.

Aj ona sa pozrela naňho.

– To nemôžem, už sa zaoberám vraždami žien v Galícii. Toho špinavca treba chytiť, aby nepokračoval.

Usmial sa.

– Ako som ti povedal do telefónu, Galíciu prevezme Arias a ja mu pošlem posily. Nepochopila si to: pre ministra je tento prípad absolútna priorita. Budú na nás mieriť reflektory. Hotová mediálna pohroma. Takúto príležitosť nemôžeme zahodiť.

Minister... to bol dôvod. Na vyšších miestach usúdili, že vražda takej bohatej a slávnej ženy je prednejšia ako únos a smrť troch obyčajných žien na vidieku, hoci všetci vedeli, že tá strašná séria sa ešte neskončila.

2

GRAN VIA JEJ VŽDY pripomínala divadelné kulisy. Samé barokové a rokokové budovy. Veľa balkónov, ríms a stĺpov. Nad blikajúcim rojom vozidiel Občianskej gardy, čo parkovali dolu, sa dvíhali obrovské biele miestnosti.

Avenue a príslahlé ulice medzi stanicou metra Callao a Ulicou Mesonero-Romanos uzavreli, čím vyvolali v centre obrovské zápchy. A Gran Via, kde to zvyčajne hučalo ako v úli, bola v to ráno nezvyčajne tichá a opustená.

Lucia vystúpila z auta tri minúty pred dvanástou a pozrela sa hore k bielej balustráde penthousu. Potom zašli do haly s čiernymi lesklými stenami, so zlatými ozdobami na strope a s mramorovou podlahou.

Vo výťahu sa až zraňujúco odrážali svetlá od zrkadiel a dreveného obloženia. Diskrétno sa stiahla, jej obraz sa strácal v tom množstve odrazov. A to, čo videla, sa jej vôbec nepáčilo. Bodové svetlá sa upierali na bledú unavenú tvár, stisnuté čeluste, pod očami vačky.

Nevyspaná, zúrivá, vyčerpaná, pochybujúca...

Kabína ich ticho vyložila na poslednom poschodí. Boli tam jediné dvojité dvere. Vpravo na zárubni si Lucia všimla oko kamery zaberajúcej priestor pred dverami. Dolu bolo biometrické tlačidlo, na ktoré bolo treba priložiť ruku.

Dvojité dvere boli otvorené dokorán.

Peňa vošiel prvý.

Vo vestibule si Lucia všimla, že všetko je predimenzované: do vchodu by sa bol vošiel hociktorý celý byt obetí v Galícii. Vlastne to bola skôr akási široká chodba, na jej stenách viseli v pravidelných odstupoch čiernobiele fotografické portréty vysoké dva metre, čo na nich hľadeli a tvorili akýsi čestný sprievod. Portréty oddeľovali polkruhové pozlátene aplikácie vykladané krištálmi. Pokladala to za vydarené, ak išlo o ohromenie návštevníkov. Kráčali po vlnenom a takom vysokom koberci, až sa jej zdalo, že po ňom pláva.

Na konci chodby boli ďalšie čalúnené dvere. Obidve krídla boli takisto otvorené. Odrazu sa znútra ozval zhluk hlasov a Lucia usúdila, že v penthouse Marty Millánovej je naozaj veľa ľudí. Až priveľa. Toto ráno 25. januára bolo naozaj rušné, telefóny medzi súdnou políciou Občianskej gardy, generálnym riaditeľstvom a ministerstvom boli naozaj horúce. Potom prišli rozkazy, ale v opačnom smere ako prvé informácie.

Srdce jej začalo biť rýchlejšie...

Netrpela agorafóbiou, nie, ale neznášala davy, zhromaždenia, všetko, čo prispievalo k tomu, že sa veľa ľudí ocitlo na jednom mieste. Podľa nej v dave bolo vždy čosi ohrozujúce, utláčajúce, odsudzujúce.

Prišli do otvoreného priestoru, kde všetko, dekorácia aj nábytok, bolo urobené tak, aby poskytovalo voľný pohľad: zvláštna rovnováha medzi hojnosťou a pompéznosťou, medzi luxusom a vulgárnosťou. Všade perleť, čínske draky a pantery, cenné veci zo skla, priesvitné lampy s čiernymi tienidlami, súčasné umelecké predmety, zrkadlá zložitých tvarov, konzoly z opracovaného skla... Vpravo bol bar so zlatou doskou a potiahnutý bielu výplňou, vľavo pruhované pohov-

VYMAZANÉ

ky, ďalej jedáleň pre tridsať osôb. Dekorácie hrali so zdrojmi svetla: priesvitnosť, rohy, povrchy, odrazy, geometria.

A v centre toho všetkého, zavesená na obrovskom krištáľovom lustri, Marta Millánová.

Vlastne len polovica Marty Millánovej.

3

Lucia chvíľu hľadela hore na to dielo nového žánru. Medzi mihotavým krištáľom na lustrí sa vynímala vosková bledosť pokožky obeť, čierne vlasy a oblé prsia popierajúce jej vek. Marta Millánová mohla tak byť súčasťou vlastnej kolekcie.

No bola by to ohavná kolekcia, dielo dementného umelca. Ako o tom svedčilo to, čo Lucia videla zospodu: ružové vnútornosti, živé mäso, chrbtica preťatá presne medzi dvoma bedrovými stavcami.

Zaťala zuby.

Ten, čo to urobil, podal dôkaz znepokojujúcej chladnokrvnosti. Pod telom stálo kreslo obalené bielou plastovou fóliou s označením Občianska garda. Vrah musel naň vyliezť, keď vešal polovicu tela. Zápästia obeť upevnil na vnútorné ramená lustra hrubou čiernou lepiacou páskou. Potreboval byť statný, no ak bol vo svojej práci či zo záľuby zvyknutý dvíhať bremená, nebolo to nič nemožné.

Ako dokázal preniesť polovicu tela až sem a nikto si to nevšimol?

– Jednoducho ju preniesol v kufri, – odpovedal jej akýsi príjemný a pomalý hlas vedľa nej, – ak sa na to pýtate. Je to na bezpečnostných kamerách. No je tu priveľa ľudí, nezdá sa vám? Našťastie inšpekčná skupina očitých svedkov už skončila.

Inšpekčná skupina prišla z Guzmán-el-Buena. Lucia si povedala, že až po bitke. Obzrela sa, kto to hovorí: sudca Galván, malý sivý muž s vtáčou tvárou a v zelenom kockovanom saku.

– Pre nás to je dobré, – povedal. Prvé zistenia sa skončili. Odvahu, poručička. A informujte ma, ako sa zdá, tento prípad má absolútnu prioritu, – dodal a klopkajúc opätkami zamieril k východu.

„Je tu priveľa ľudí...“

Prebehla pohľadom po dave. Narátala aspoň dvadsaťpäť osôb v rozličných miestnostiach. Muži a ženy v bielych kombinézach s kapucňami, ale aj pomerne dosť vyšetrovateľov v civile.

Ako si razila cestu v tom priestore s výnimočným množstvom občianskych gardistov a technikov na štvorcový meter, odrazu zastala. Pohľad jej padol na malú skupinku v ústraní. Riaditeľka Centrálnaj operačnej jednotky plukovníčka Pilar Molina Marcosová, veľká suchá žena bez charizmy, sa rozprávala s niekoľkými vysoko postavenými osobami Občianskej gardy: generál na čele súdnej polície, zástupca operačného riaditeľa a dokonca generálny riaditeľ. Lucia nikdy nevidela takú koncentráciu hodnostárov na mieste zločinu, takú delegáciu z najvyšších miest. Nebolo to len nezvyčajné, bola to premiéra. A bol tam aj niekto iný, koho tam Lucia vôbec nečakala: muž, tvár ktorého poznali milióny ľudí, hoci sa s ním nikdy nestretli, ako dovtedy Lucia, pretože ho vidali iba v televízii, v novinách a na internete – minister vnútra. Vysoký štíhly šesťdesiatnik, dokonale upravený, pretiahnutá kónská tvár zbrázdnená zvislými vráskami a zakončená prešedivenou briadkou. Stál akosi čudne, trochu sklonený, jedno plece vyššie ako druhé – tak ho bolo vídať pred kamerami a objektívmi fotoaparátov. Lucia sa dopočula, alebo si to skôr prečítala, že na príčine bola jeho idiopatická skolióza. Všimla si, že plukovníčka mu čosi šepká do ucha a vzápätí minister obrátil svoj prefikovaný pohľad na Luciu.

– Myslím, že hovoria o tebe, – povedal Peña, keď prechádzal popri nej, aby pozdravil šarže.

Cítila, že jej do tváre stúpa červeň. Pomyslenie, že si má so všetkými podávať ruku, jej nebolo príjemné. Také mondénnosti jej ne sedeli.

– Poručička, ďakujeme, že ste sa tak rýchlo vrátili z Galície, – privítala ju plukovníčka.

Nemala som veľmi na výber, pomyslela si.

Potom k nej podišiel generálny riaditeľ, plecnatý muž, z ktorého sálala autorita. Mal ryšavú bradu so sivými pramienkami pripomínajúcimi požiar, čo sa na jeseň šíri v lesnom podraste a zanecháva za sebou stopy popola.

– Minister chce, aby do prípadu zasiahla operačná jednotka, – začal a prísne sa na ňu pozrel, – naliehal na to. A plukovníčka ako aj veliteľ Peña tvrdia, že ste najlepšia vyšetrovatelka zo štvrtého poschodia.

Vyjadroval sa s akýmsi odstupom.

– Hovorili mi o vás, – pokračoval. – V dobrom aj v zlom. Naozaj sa zdá, že ste najlepší element tejto jednotky, ktorý má najviac výsledkov. No je aj veľmi tvrdohlavý. V tomto prípade si neželám akúkoľvek tvrdohlavosť. Za nijakú cenu. Je to absolútna priorita (*ďalší mi tu hovoria o prioritě*, pomyslela si), všetky vaše ďalšie prípady sú odsunuté. Ani slovo tlačí, to má na starosti plukovníčka. Každý postup pri vyšetrovaní preberiete s nami. A pri najmenšom pochybení vás odvoláme.

Výborne. Aspoň to je jasné. Nijaké zbytočné rečičky, ideme rovno k cieľu. A možno teraz budú aj prostriedky, aké si žiadame.

– Rozumeli ste, poručička? – pridala sa plukovníčka Pilar Molina Marcosová. – Tentoraz nič také ako Manuel Mélendez.

VYMAZANÉ

Strhla sa. „F2M“... V tej chvíli sa jej vynorila spomienka. Videla Zabijaka s kladivom, jeho zlovestnú prítomnosť, dlhé červené šaty, blondávu parochňu, výstredné maľovanie, keď sa na ňu vrhol na záchodoch čerpacej stanice na diaľnici.

– Podťe, minister sa chce s vami zoznámiť.

S obavami ju nasledovala. Ako prichádzala, minister vnútra ju pozoroval. Zvedavo, inkvizitórsky. Podal jej ruku.

– Takže to vás poverili prípadom? Tým lepšie. Plukovníčka mi vás vychválila. Tento prípad má tú najvyššiu dôležitosť. Že možno zaútočiť na jednu z najbohatších žien v Španielsku, prerezať ju na dvoje a zavesiť na luster, – zhnusene sa nadýchol. – Vraha treba nájsť čím skôr. Navyše, Marta je... *bola priateľka*. Spolieham sa na vás, že nájdete toho, kto to urobil.

Lucia sa cítila čoraz nepríjemnejšie.

A čo tie ženy odchádzajúce do práce, ktoré odvléčie netvor a drží ich niekoľko dní zatvorené, kým odhodí ich telá, to nie je tá najvyššia dôležitosť, pán minister?

– Spoločnite sa na mňa, pane, – odpovedala.

Minister na ňu hľadel a pohládzal si kravatu. Pozoroval ju, akoby hľadal odpoveď na nejakú otázku. Potom pokýval hlavou, akoby ju už našiel, a znovu jej podal ruku.

Malý fyzický dotyk ako so všetkými ostatnými, povedala si. Odchádzala a pohľad jej blúdil po množstve diel súčasného umenia zavesených na rímsach. Vôbec sa v nich nevyznala, no predpokladala, že stoja celý majetok.

Hneď nato si v rohoch všimla bezpečnostné kamery: vrah ich postriekal farbou a znefunkčnil. Keď vchádzal, musel mať kuklu a čiapku a ponáhľal sa zakryť kamery, aby mohol pokojne pracovať.

Vedel, čo robí, možno tieto miesta aj poznal.

Pristúpila ku kolegovi, ktorý mal na chrbte vesty veľké písmená označujúce operačnú jednotku Občianskej gardy.

– Služobníctvo? – spýtala sa.

– Zvolali ich na vypočutie. Nikto z nich tu nebol, keď sa to stalo.

– Vieme, ako vošiel?

– Do domu vošiel v noci, keď domovník spal. Mal kód. Otvorenie penthousu vyžaduje druhý kód aj odtlačok prsta. Nemáme veľa záberov, keďže postriekal kameru na chodbe, len čo vyšiel z výťahu, no predpokladáme, že kód získal od obete a na biometriu použil jej ukazovák. Polovicu tela preniesol v kufri na kolieskach... Potom ho vidieť, ako vchádza do bytu s kuklou na tvári a strieka kamery vnútri.

– Ukradol niečo?

– Podľa toho, čo vieme, vôbec nič. Každé umelecké dielo má svoj vlastný alarm, nie je možné zvesiť nejaký obraz alebo odniesť sochu bez toho, aby sa rozozvučal kontrolný počítač. Predpokladáme, že bezpečnostná služba si ani nepozrela monitory, keďže alarm sa neozval. Inak by si boli museli všimnúť, že nie je obraz. Treba povedať, že v týchto pekných štvrtiach majú strážiť vyše dvesto bytov...

– A šperky?

– Práve si to overujeme, no podľa všetkého motívom zločinu nebola krádež, trezor bol nedotknutý. Mohol jej predsa vziať aj tento kód.

– Opatrne, opatrne! – ozvalo sa kúsok za ňou.

Lucia sa obrátila. Práve zvesovali telo Marty Millánovej. Na skladačom hliníkovom rebríku stál muž v bielej kombinéze a podával telo dvom ďalším technikom, ktorí stáli s natiahnutými rukami dolu. Chytili tú polovicu a položili ju na plastovú plachtu na zemi. Držali ju v rukaviciach za šiju a pod pazuchami. Postupovali jemne, akoby narábali so vzácnym čínskym porcelánom. Počas toho jej

VYMAZANÉ

čierne vlasy skĺzli nabok a Lucia zistila, že obeť má na čele a navrchu lebky veľkú, dlhú ranu, akoby ju silno udreli nejakou tyčou či rúrou.

– Panebože! – zvolal vtom súdny lekár, ktorý bol úplne holohlavý, mal oranžové okuliare a v uchu krúžok.

Obišla ho, aby videla, čo uňho vyvolalo takú reakciu. Muž čupel pri hlave a ukázal jej na miesto vzadu na lebke, kde mala vyholené vlasy. Lucii sa zdvihol žalúdok.

Chybal tam kúsok... Vrah ju nielenže prerezal na dvoje, ale jej ešte aj prerazil lebku...

A potom podľa všetkého vybral kúsok sivej hmoty. Lucia zadržala dych. Kto mohol vykonať čosi také ohavné? Až svätokrádežné? A s akým zámerom? Aký zvrhlý človek urobí niečo také?

– Urobené *post mortem*, – spresnil súdny lekár s výzorom Eltona Johna a vzdychol si. – Útočiť na mŕtvych, to je naozaj to posledné tabu, najvyšší prehrešok. Je to jasné zneuctenie. Vo všetkých civilizáciách je rešpekt voči mŕtvym na prvom mieste. No sme už vlastne nejaká civilizácia? Čo si o tom myslíte, poručička?

Vyvodila si z toho čudný záver: bol by radšej, keby jej bol prerazil lebku za živa?

– Ako zomrela? – spýtala sa.

Elton John sa na ňu urazene pozrel cez veľké oranžové okuliare.

– Práve ju zvesili. Nechajte mi čas, dobre? V každom prípade som už prezrel druhú časť tela, čo našli v Miraflores de la Sierra, a nezisťil som nijaké známky znásilnenia či inej sexuálnej agresie. Potvrdí to hlbšie skúmanie.

Vyjadroval sa s rastúcim hnevom a Lucia vedela, že to je jeho charakterová črta.

Odrazu potrebovala vzduch. Vstala a zamierila k balkónovým dverám na priestrannú terasu. Len čo vyšla von, zasiahol ju obrovský

hluk mesta. Hučali tam motory, autá, trúbili klaksóny, zavýjali sirény, ako veľké živé telo, plné energie a zúrivosti.

Podišla k zábradliu a trochu sa upokojila, prezerala si dolu námestie Callau. Vždy sa jej zdalo ako také mini Times Square s obrovskými obrazovkami reklám na budovách v štýle Art deco, s davom mládeže a turistov.

V čase dospievania Lucia snívala o tom, že tu bude žiť.

Sústredila sa. Táto hrôza nebola dielom nejakého impulzívneho a zmäteného chorého, ale výnimočne krutej a opatrnej šelmy. Takže Lucia sa súčasne nachádzala medzi dvoma obávanými predátormi, a to v Galícii a v Madride, a čakali sa od nej rýchle výsledky. Kdesi vnútri vedela, že je veľmi malá šanca, aby vyšetrovanie bolo tak rýchlo úspešné. V jednom aj v druhom prípade. A najmä nie pri individuách takéhoto rázu. Kufor na odnesenie tela, farebné spreje na kamery, vybrané časy: vrah Marty Millánovej si všetko premyslel. Všetko naplánoval. Bola by sa stavila, že nenájdu iné stopy ako tie, čo im chcel sám zanechať. A únosca v Galícii za ním nezaostával. Obaja sa prekonávali v sadizme a v chladnokrvnosti.

Pozrela sa dolu. Za páskami ohraničujúcimi vstup do tohto sektora Gran Via sa nahrnul dav.

Skúmala, či sa medzi tými zvedavcami niekto nepozera na balkon. Uvedomovala si, že zavraždili jednu z najbohatších žien v Španielsku za naozaj výnimočných okolností a čoskoro sa na túto informáciu vrhnú médiá ako na korisť.

Lucia bola vyčerpaná. Nikomu nepovedala o tom, že v noci nemôže spať, že ju prenasledujú zlé sny, že sa obracia na posteli a plachty sú mokré od potu. Podľa všetkého si nikto ani nevšimol, že sa jej trasú ruky.

VYMAZANÉ

Bola sobota a budúci víkend mala na starosti Álvara, no vedela, že to bude musieť zrušiť. A že znovu prepadla. Chcelo sa jej revať. A matka ležala v kóme v nemocnici. Prečo nezverili vedenie vyšetrovania niekomu inému?

Vtom sa za ňou ozval veliteľský, naliehavý hlas.

– Poďte sa pozrieť!